

Jestliže tedy žal. úřad odepřel použití předpisů §§ 32 a 33 n. z. proto, že Marie S. jako služka v domácnosti **p o j i s t n é p o v i n n o s t i** podle § 1 n. z. **n e p o d l é h a l a**, vyložil zákon nesprávně. Pro tento nesprávný právní názor opomenul vyšetřiti, zda jsou pro použití §§ 32 a 33 dány skutkové předpoklady, t. j. zda S-ová byla u Č-ové přede dnem přihlášky — 15. prosince 1921 — vůbec ve služebním poměru, což st-lka ve svém odvolání k min. soc. péče popírala, resp. kdy sporný služební poměr začal a nestala-li se přihláška zaměstnavatelkyně po uplynutí 3denní lhůty po vstupu do zaměstnání (§ 31) a po onemocnění.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4978.

V ý v o z n í p o p l a t k y: * **Strana nabyvši hromadného povolení k vývozu má nárok na vrácení poplatku za povolení k vývozu, pokud povolení toho nevyužila, tedy také v případě, že povolení toho nebylo použito proto, že vývoz byl uvojněn.**

(Nález ze dne 5. října 1925 č. 18.474).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1505 adm. a j.

V ě c: Firma »Silvia«, lesní a dřevařská průmyslová společnost v Mor. Ostravě proti ministerstvu obchodu stran vrácení vývozních poplatků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lka obdržela hromadná povolení na vývoz důlního dříví z 10. března 1924 platná do 11. září 1924 a ze 13. března 1924 platná do 21. září 1924 a zaplatila na poplatcích po 600 K za každé jednotlivé povolení. Na základě vyhlášky ministerstva železnic z 27. března 1924, dle níž lze vyvážeti dříví z celní pol. 134 volně a bez povolení, žádala za vrácení poplatků zaplacených při vydání těchto povolení. Nař. rozhodnutím nebylo těmto žádostem vyhověno a vysloveno, že za tato povolení byly zaplacené poplatky dle sazby, platné v den udělení povolení, ciferně správně vyměřeny, jsou v právní moci, a ani v zákoně z 24. června 1920 č. 418 Sb. ani ve vl. nař. ze 13. července 1920 č. 442 Sb. není ustanovení, dle něhož by takové poplatky měly býti odepsány a vráceny, byla-li dotčená sazba poplatková všeobecně po udělení povolení snížena, po případě vývoz uvolněn a zboží teprve po snížení resp. po uvolnění vyváženo.

Ve stížnosti na tento soud namítá st-lka, že nemá viny na tom, že vývozních povolení nebylo použito, neboť »medzitým« byl vývoz dotčených druhů dřeva uvolněn. Této námitce jest patrně rozuměti tak, že úřad jest povinen vrátiti poplatek za hromadná povolení vývozní, když po udělení povolení a před projitím platnosti a využitím jeho vývoz zboží byl uvolněn. V tom dlužno dáti stížnosti za pravdu.

Jak v nálezech tohoto soudu již opětovně bylo vysloveno (zejména v nál. Boh. 1505 adm.) neobsahují shora cit. normy, jež jsou právním podkladem vybírání poplatků za povolení dovozu a vývozu t. j. zákon č. 418/20 a vl. nař. č. 442/20 podrobnějšího ustanovení ani o výši, ani o způsobu vybírání poplatků těch, a jest tedy ponecháno úřadu, aby jak

výši poplatků, tak i modality jejich vybírání sám stanovil. Učinil-li úřad tak, jest ovšem v tom směru svou vlastní úpravou vázán na tak dlouho, dokud ji nenahradí úpravou jinou.

Presidiálními oběžníky č. 79 a 89 z 27. května 1921 č. 3241 a z 9. července 1921 č. 7935 stanovena byla zásada, že pro výpočet poplatků za povolení hromadná — a o taková v daném případě šlo — jest směrodatná sazba poplatků platná v den, kdy zboží bylo odevzdáno úřadu státnímu, který jest povinen a oprávněn vývoz v listině úřadem pro zahr. obchod vydané potvrditi (celnímu, železničnímu, poštovnímu úřadu). Za platnosti této zásady mohly poplatky býti vyměřeny a předepsány teprve tehdy, když vývoz byl efektuován.

Co před tímto momentem bylo na poplatku složeno, má povahu pouhé zálohy. Proto však nemá úřad možnost poplatky předepsati, jestliže k vývozu vůbec nedojde, a ovšem ani tehdy, když podklad pro předepsání poplatků zanikne dříve, než prošla lhůta k vývozu tím, že vývoz toho kterého zboží stane se volným, t. j. potřeba vývozního povolení pro ně vůbec pomine. V případech takových jest úřad povinen, řídě se onou zásadou jím samým stanovenou, to, co na poplatcích předem bylo zapraveno, straně vrátiti.

Jestliže v daných případech vrácení odepřel, ač vývozní povolení, za něž poplatky byly složeny, pozbylo před jeho projitím podkladu uvolněním zboží, což odvodní spis nepopírá, musil soud v tom, že vrácení bylo odepřeno, shledati nezákonnost, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 4979.

Zdravotnictví (Slovensko): * Očkující lékaři nemají nároku, aby jim vedle odměny stanovené dle počtu očkovaných vyplacena byla za očkování v roce 1919 provedené ještě zvláštní odměna za ztracený čas bez ohledu na počet očkovaných osob.

(Nález ze dne 5. října 1925 č. 18.495).

Věc: Dr. Maritn H. v T. proti exposituře ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v Bratislavě stran odměny za očkování.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Expositura min. zdrav. v Bratislavě výměrem z 22. února 1924 poukázala očkujícím lékařům v T. ze státní pokladny odměnu za nucené očkování v r. 1919 dle výkazu o jejich pracích a podotkla, že percipientům vyplatiti jest méně o kolkovné, jež ve výkaze červeným inkoustem jest vyznačeno. Dle dotyčného výkazu měla býti st-li vyplacena za očkování 660 osob odměna 264 Kč se srážkou kolkovného 3 Kč, tedy částkou 261 Kč. Župní úřad vyrozuměl o tom st-le sdělením, že byl berní úřad vyzván, aby mu na nekolkovanou kvitanci vyplatil částku 261 Kč.

St-l podal proti vyměření odměny stížnost k nss-u, o níž soud uvážil takto: